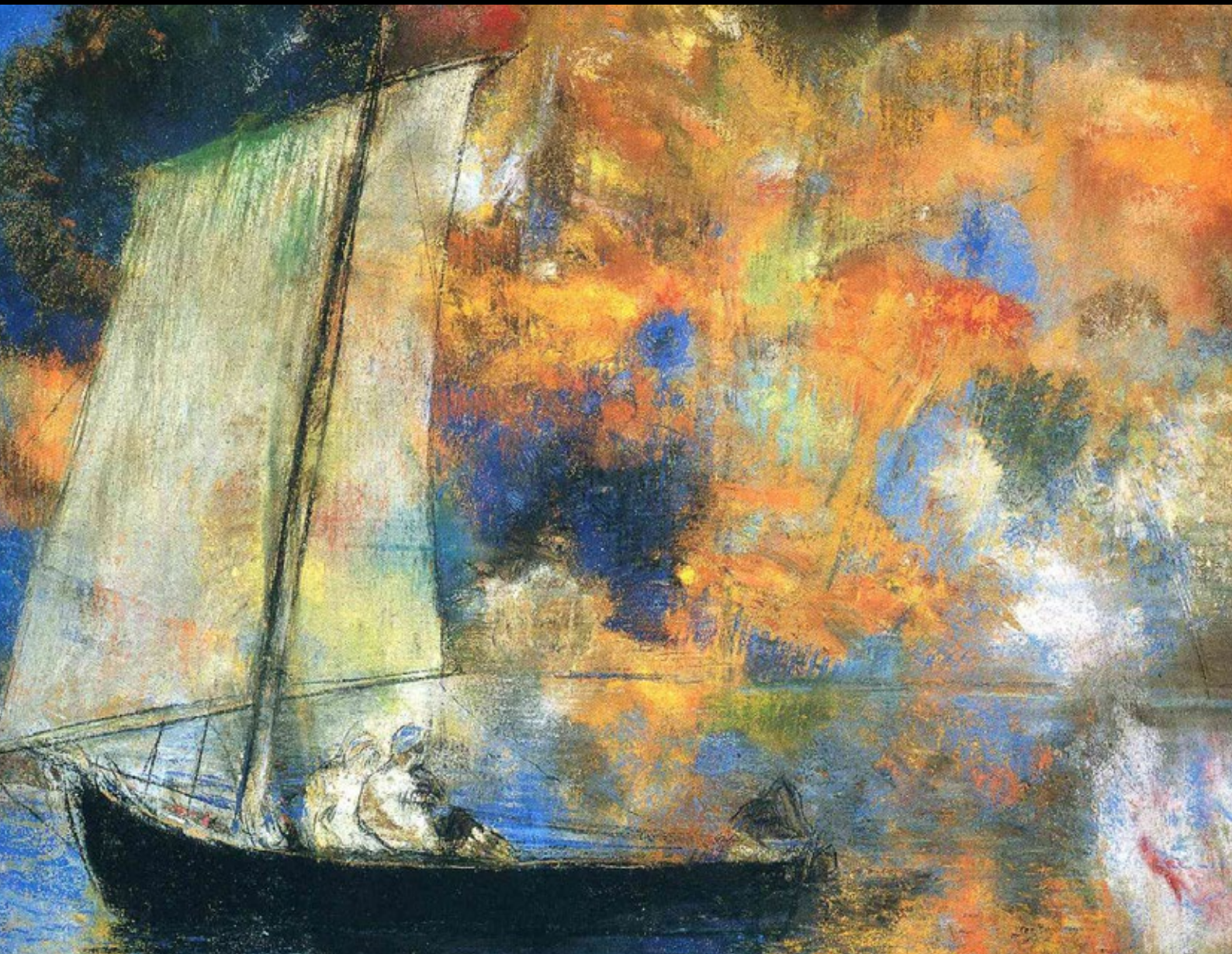

Pianomusik på Konstakademien & Festival Debussy 100

Program 2018/2019

Välkomna till Pianomusik på Konstakademien!

Föreningen Piano Visions bjuder nu in till sin femte säsong med pianoaftnar och masterclasses, en säsong som inleds med en festival till minne av Claude Debussy.

I de fem följande pianoaftnarna på Konstakademien möter vi några av de mest välkända svenska pianistprofilerna såväl som utländska stjärnor. Tyngden ligger på den klassiska outtömliga pianorepertoaren och sträcker sig från barock till nykomponerat.

Ett av målen med pianoserien är att tillgodose det stora intresset för levande pianomusik för alla finmakare, men även att locka den musikintresserade breda Stockholmspubliken till en spännande musikföreställning genom att utveckla konsert-

traditionen med hjälp av poesi, dans, ljus teknik, bildväggar och projektorer - men framför allt, pianospel i världsklass!

Masterclasses

I Piano Visions masterclass-serie möter vi konsertseriens pianister i en undervisningssituation tillsammans med piano-studenter. Masterclassen ägnas åt undervisning och samtal om bl. a. verken som spelas i konsertserien. Tack vare noter i stor-bildsformat på väggen och närhet till flyglar och pianister ges möjlighet att enkelt följa med i den musikaliska verkstaden. Se datum och tid på programbokens baksida.

För unga

Pianomusik på Konstakademien arrangerar även workshops och konserter för pianospelande barn och unga.

Livestreaming & videoarkiv

Alla konserter direktsänds och i det nya videoarkivet finns mängder av klipp, fullständiga pianoaftnar och masterclasses från föregående säsonger av Pianomusik på Konstakademien. Arkivet är fritt tillgängligt för abonnenter och stödmedlemmar.

Innehåll:

4. Festival Debussy 100
5. Debussy: 12 Études
6. Debussy: "Pour le piano"
7. Masterclass med Paul Roberts
8. Debussy: "Klangpoeten och stilbildaren"
12. Medverkande i Festival Debussy 100
14. Alessandra Ammara
16. Francisca Skoogh
18. Staffan Scheja
20. Melissa Jacobson-Velandia
22. Niklas Sivelöv
24. Om pianoaftonen som konsertform
25. Samarbetspartners
26. Biljetter och information

Festival Debussy 100

Debussy - impressionist?

Debussy tog helt avstånd från etiketten "impressionist" som han tyvärr fortfarande lever vidare med. Han föredrog att vara utan liknande beskrivningar för att leva och verka som en fri konstnär. De samtida symbolistiska poeterna och vännerna Paul Verlaine och Stéphane Mallarmé representerade i högsta grad tidens nytänkande och fantasieggande idéer, och där hade Debussy sin konstnärssjäl. Han uppskattade mycket Van Goghs inlägg i en musiktidskrift:

"Det är omöjligt för mig att göra en distinktion mellan impressionism och andra begrepp. Jag ser ingen nytta av en sådan sekterisk anda som vi har sett de senaste åren, och jag är oroad över förvirringen kring de konstnärliga definitionerna".

Den universella klangpoeten och stilbildaren Claude Debussy (1862-1918) gick ur tiden för hundra år sedan. Piano Visions uppmärksammar minnet med en festival där hans samtliga verk för solopiano framförs under sista helgen i september.

Med sin unika förmåga att absorbera olika musikstilar och kulturella influenser skapade Debussy sin egen stil. Hans musik bidrog till modernismens utveckling under tidigt 1900-tal och blev senare en färgstark inspirationskälla för jazzens och popens nyskapande klangliga världar. Pianomusiken framförs av svenska och internationella pianister från klassiskt till jazz, musikhögskolestudenter samt elever vid musik- och kulturskolor. Festivalen bjuder också på kåserier med journalisten Martin Nyström, masterclass med Debussyforskaren Paul Roberts samt javanesisk klangkultur med gamelanorkestern "Gongbron".

"Debussys musik är tidlös, banbrytande, färgrik och inte minst frigörande för den som spelar, och för den som lyssnar. Som pianist är det en lyx och en dröm att under festivalhelgens unika seanser få uppleva alla facetter av Debussys rika produktion för piano!"

— Roland Pöntinen

"Festivalen blir ett helt unikt tillfälle att få lyssna till Debussys hela pianoproduktion. Jag tror inte att det har hänt tidigare. Passa på och njut!"

— Lucia Negro

"Tänk att få samlas så många pianister i en festival kring Debussy – 1900-talets stora nyskapande klangpoet som lyckats fånga och beskriva både människor, platser och hela kulturer med hjälp av sina toner."

— Staffan Scheja

"Debussy played the piano admirably. No words can give an idea of the way in which he played certain of his own Preludes. Not that he had actual virtuosity, but his sensibility of touch was incomparable; he made the impression of playing directly on the strings of the instrument with no intermediate mechanism; the effect was a miracle of poetry."

— Alfred Casella, 1883-1947,

Italian pianist, composer and conductor

Debussy: 12 Études

Étude 1 pour les cinq doigts d'après Monsieur Czerny (fem fingrar)

Étude 2 pour les tierces (terser)

Étude 3 pour les quartes (kvarter)

Étude 4 pour les sixtes (sexter)

Étude 5 pour les octaves (oktaver)

Étude 6 pour les huit doigts (åtta fingrar)

Étude 7 pour les degrés chromatiques (kromatiska rörelser)

Étude 8 pour les agréments (ornament)

Étude 9 pour les notes répétées (repeterade toner)

Étude 10 pour les sonorités opposées (sammansatta klanger)

Étude 11 pour les arpèges composés (arpeggion)

Étude 12 pour les accords (ackord)

Matilda Andersson

Sebastian Enhamre

Joline Granath

Albert Dahllöf

Sebastian Ivonon

Matilda Lindholm

Iveta Calite

Iveta Calite

Elina Kettunen

David Fang

David Sundberg

Albert Dahllöf

Ur "Preludes 2" (1913):

Les tierces alternées (alternerande terser)

Feux d'artifice (fyrverkerier)

Olga Albasini

Emma Johansson

Ide tolv etydena, komponerade 1915, har Debussy renodlat och utforskat själva tonsättarhantverkets musikaliska och tekniska förutsättningar. Till skillnad från många tidigare verk finns här inga direkta kopplingar till bildkonst eller litteratur; kompositören, snarare än konst- och lyrikälskaren Debussy, kommer i förgrunden. Det betyder förstås inte att dessa sena verk är mindre fantasifulla, eller att Debussy här skulle ha ägnat sig åt någon torr akademisk abstraktion. Tvärtom är hans skaparkraft mer oberäknelig och spännande än någonsin. Uppfinningsrikedomen när det gäller nya klanger och ljudeffekter är mirakulös och de tekniska kraven gränsar ofta till det akrobatiska.

Pianisten Jean-Efflam Bavouzet: "Självklart har pour les accords kommit ur en pianistisk inspiration av ett slag som Liszt och Chopin, komponistvirtuoserna som Debussy älskade så mycket, aldrig kunde drömma om. Men det är också i formen, i de överraskande kombinationerna av idéer (pour les agréments), i användandet av extrema register (pour les quartes), och i de nya kriterierna för behandling av rytm, harmoni och melodi (pour les huit doigts) som etydena har blivit en ousinlig inspirationskälla för nutida kompositörer... det finns få som inte säger sig ha influerats av denna musik!"

Konserten arrangeras av Kungl. Musikhögskolan.

Debussy: "Pour le piano" 1880-1901

Arabesque nr 1: Andantino con moto	<i>Adam Jonströmer</i>
Om Debussy	<i>Martin Nyström</i>
Danse bohémienne Valse romantique	<i>Georg Öquist</i>
Arabesque nr 2: Allegretto scherzando	<i>Max Brynolf</i>
Mazurka Rêverie	<i>Katarina Ström-Harg</i>
Danse - Tarentelle styrienne	<i>Stefan Bojsten</i>
Images oubliées (inédites) 1. <i>Lent, doux et mélancolique</i> 2. <i>Souvenir du Louvre, Sarabande</i> 3. <i>Quelques aspects de "Nous n'irons plus au bois", très vite</i>	<i>Asuka Nakamura</i>
<i>- Paus -</i>	
Improvisation i Debussys klangvärld	<i>Adam Forkelid</i>
Ballade (slave)	<i>Asuka Nakamura</i>
Nocturne	<i>Hans Pålsson</i>
Pour le piano 1. <i>Prélude</i> 2. <i>Sarabande</i> 3. <i>Toccata</i>	<i>Inese Klotina</i>

De två Arabeskerna, publicerade 1891, är nog de mest spelade och omtyckta av Debussys riktigt tidiga pianoverk. De är fast rotade i den franska salongsmusikgenren, men man kan också ana något av Debussys kommande stilutveckling, till exempel i användningen av pentatoniska skalor. Begreppet arabesk visar sig också vara av betydelse i Debussys estetik: i en essä från 1902 beskriver han barocken som "de underbara arabeskernas tid, då musiken följde skönhetsens lagar, inskrivna i naturens egna rörelser". Medan den första arabesken har flödande, mjuka linjer, är den andra mer lekfull och dekorativ. Detta är de två huvudtyperna av arabesk som Debussy identifierade i de äldre mästarnas musik.

Hösten 1880 var Debussy i Florens, hos Tjajkovskijs mecenat Nadezda von Meck. Den 18-årige Debussy spelade pianoduos med sin värdinna, framför allt arrangemang av Tjajkovskijsymfonier, men visade också upp sina egna kompositionsförsök. Von Meck skickade **Danse Bohémienne** till den store ryske mästaren, som kommenterade: "fint, men för kort, med teman som inte utvecklats; formen är dåligt genomförd och osammanhängande."

Tio år senare erbjöd Debussy **Valse romantique** tillsammans med **Ballade Slave** och **Tarentelle styrienne** till förläggaren Choudens. En blick på titlarna visar hur Debussy vid den här tiden gärna ville få uppmärksamhet i elitens salonger. Vad som är 'slaviskt' i balladen är svårt att förstå, och en 'tarantella från Styrie', dvs Steiermark i Österrike, är ett ganska bisarrt påfund. Men det kunde säkert tilltala den dåtida franska förkärleken för det exotiska. Och ser man bortom den något cyniska marknadsföringen, hittar man en ung tonsättare fast besluten att hålla fast vid sin egen konstnärliga vision. 1903 förkortades titlarna till enbart **Ballade** och **Danse**.

Mazurka och **Rêverie** publicerades också i början av 1890-talet, men har förmodligen ett tidigare ursprung. Förläggaren Fromont publicerade *Rêverie* från ett manuskript som blivit liggande ett tag, uppenbarligen utan att riktigt höra efter med tonsättaren, som hade hunnit ångra att han erbjudit verket till tryck: "Jag är väldigt besviken över att ni publicerat *Rêverie* [...] Jag skrev det i en hast för flera år sedan, och bara i kommersiellt syfte. Det är ett verk utan betydelse; ärligt talat tycker jag det är helt värdelöst." Ironiskt nog har *Rêverie* blivit ett av Debussys mest kända verk, som arrangerats ett oräkneligt antal gånger för olika instrument och ensembler — så nog hade verket kommersiellt potential.

De tre '**inofficiella**' **Images** från 1894 återfinns i ett manuskript dedicerat till en av Debussys elever, den då 17-åriga Yvonne

Lerolle, dotter till konstnären Henri Lerolle. (Yvonne återfinns också avbildad vid pianot hos både Degas och Renoir). Sarabanden trycktes i en dagstidningsbilaga 1896, och gavs sedan ut i en omarbetad version som en del av sviten *Pour le piano*. Som helhet publicerades samlingen först 1977, som *Images (oubliées)* för att undvika sammanblandning med de två officiella *Images*-sviterna, från 1905 och 1907. Manuskriptet innehåller roande och ömsinta kommentarer från Debussy. I ett förord skriver han "dessa stycken skulle känna sig mycket nervösa i de starkt upplysta salonger som frekventeras av människor som inte tycker om musik. De är mer som 'konversationer' mellan pianot och en själv." Det tredje stycket har mycket gemensamt med "Jardins sous la pluie", ur *Estampes*.

Medan **Nocturnen** också hör till gruppen 'salongsstycken' från det tidiga 1890-talet, och främst ger associationer bakåt till Liszt och Chopin, kan **Pour le piano** (1901) sägas vara Debussys första mogna verk som mer självklart hör till konsertscenen, med mycket utåtriktade och virtuosa inslag. Sviten kombinerar det antika och moderna, det näraliggande med det exotiska; inslag av javanesisk gamelanmusik, såväl som av fransk barock, kombineras i en ny harmonisk kontext.

30 september 2018, kl 11.00, Eric Ericsonhallen

Masterclass med Paul Roberts

Clair de lune (Månsken), ur "Suite Bergamasque"
David Sundberg

La fille aux cheveux de lin (Flickan med linhåret)
ur "Préludes 1"
Astri Aareskjöld

Cloches à travers les feuilles
(Klockor klingar genom lövverken) ur "Images 2"
Matilda Lindholm

Debussy: "Klangpoeten och stilbildaren" 1902-1917

Del 1:

Aja Lamis Ensemble Gongbron
Estampes Lucia Negro
1. Pagodes, 2. La soirée dans Grenade, 3. Jardins sous la pluie
Morceau de concours Katarina Ström-Harg
D'un cahier d'esquisses Staffan Scheja
Masques Hans Pålsson
Images 1 Martin Sturfält
1. Reflets dans l'eau, 2. Hommage à Rameau, 3. Mouvement

- Paus 5 min -

Del 2, ca kl 15.15:

Om Debussy Paul Roberts
L'Isle joyeuse Staffan Scheja
Suite bergamasque Teres Löf
1. Prélude, 2. Menuet, 3. Clair de lune, 4. Passepied
Le petit nègre Emma Wrangsjö
Children's corner Bengt Forsberg
Doctor Gradus ad Parnassum - Jimbo's Lullaby - Serenade for the Doll - The Snow is Dancing - The Little Shepherd - Golliwogg's Cakewalk
Images 2 Bernt Wilhelmsson
Cloches à travers les feuilles - Et la lune descend sur le temple qui fut - Poisson d'or

- Paus med servering, 25 min -

Del 3, ca kl. 17.15:

Hommage à Haydn Stefan Bojsten
La plus que lente Oskar Ekberg
Berceuse héroïque, Hans Pålsson
Preludes 1, nr. 1-7 Paul Roberts
1. Danseuses de Delphes, 2. Voiles, 3. Le vent dans la plaine, 4. Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir, 5. Les collines d'Anacapri, 6. Des pas sur la neige, 7. Ce qu'a vu le vent d'ouest
Preludes 1, 8-12 Peter Friis Johansson
8. La fille aux cheveux de lin, 9. La sérénade interrompue, 10. La cathédrale engloutie, 11. La danse de Puck, 12. Minstrels

- Paus 5 min -

Del 4, ca kl 18:30:

Épigraphes antiques Magnus Svensson
1. Pour invoquer Pan, dieu du vent d'été, 2. Pour un tombeau sans nom, 3. Pour que la nuit soit propice, 4. Pour la danseuse aux crotales, 5. Pour l'égyptienne, 6. Pour remercier la pluie au matin
Élégie Georg Öquist
Pièce pour le "Vêtement du blessé" Emma Wrangsjö
Étude retrouvée Oskar Ekberg
Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon (1917) Stefan Bojsten
Preludes 2, nr 1-6 Melissa Jacobson-Velandia
1. Brouillards, 2. Feuilles mortes, 3. La puerta del Vino, 4. Les fées sont d'exquises danseuses, 6. Général Lavine - eccentric
Preludes 2, nr 7-12 Roland Pöntinen
7. La terrasse des audiences du clair de lune, 8. Ondine, 9. Hommage à S. Pickwick Esq. P.P.M.P.C., 10. Canope, 11. Les tierces alternées, 12. Feux d'artifice

Ensemblen "Gongbron" framträder med instrument från Indonesiska ambassadens praktfulla gamelan. Här skapas de klanger som en gång inspirerade Debussy vid den stora världutställningen i Paris 1889. Mötet med den javanesiska musikkulturen uppfyllde den kulturälskande Debussy och satte djupa spår i det mesta han komponerade under 1900-talet. En ny våg av harmoniska värden för alla genrer under 1900-talets hade skapats.

Om Pour le piano var ett extremt utåtriktat verk, som gjort för konsertscenen, kan nästan det motsatta sägas om **Estampes** (1903). Här vänder sig Debussy snarare inåt, till en väldigt personlig fantasivärld, till synes opåverkad av konsertsalens och salongernas förväntningar. "När man inte har råd att åka på semester, måste man klara sig med sin fantasi". 'Estampes' är den franska termen för japanska träsnitt; vart och ett av dessa stycken 'avbildar' en specifik situation på en specifik plats. Pagodes är tydligt inspirerad av gamelanorkestrarna som Debussy hört vid Parisutställningarna

1889 och 1900; La soirée dans Grenade tar lyssnaren med till ett nattligt Spanien; och av de franska barnvisorna som Debussy vävt in i den avslutande toccatan Jardins sous la pluie förstår vi att han i fantasin vänt hemåt från sin semester.

Efter Pelléas och Mélisande hade Debussy för avsikt att skriva en ytterligare opera, baserad på Edgar Allan Poes The Devil in the Belfry. Det blev till sist inte mer än några skisser, men idéerna återanvändes senare i det lilla Morceau de Concours, publicerat i tidskriften Musica i januari 1905 vid sidan av fem andra stycken av bland andra Saint-Saëns och Massenet. Läsarna fick dock inte veta vilka som låg bakom kompositionerna, utan uppmanades att skicka in sina gissningar.

Det intima **D'un cahier d'esquisses**, komponerades 1903, men framfördes offentligt först 1910, då med Ravel vid pianot. Det finns en hel del som talar för att stycket skulle ha ingått som andra satsen i en planerad triptyk för piano, mellan Masques och L'isle Joyeuse — detta har framför allt hävdats av debussy-

forskaren Roy Howat. Denna "andra bergamask-svit" dök dock aldrig upp i tryck; istället publicerade Fromont 1905 den ursprungliga Suite Bergamasque, som Debussy komponerat redan 1890, och Masques och L'isle joyeuse gavs ut 1904 av Durand som separata stycken. Enligt pianisten Marguerite Long var Debussy mycket fäst vid **Masques**, som han beskrev som "inte la Comédie italienne...men tillvarons tragiska uttryck". Med tanke på styckenas tilltänkta samhörighet är det intressant att notera att formen och proportionerna hos Masques är en perfekt spegling av L'isle joyeuse.

De två **Images**-samlingarna, publicerade 1905 och 1907, räknas allmänt som de första exemplen på Debussys fullt mogna stil. I första bokens första stycke (se bild nedan) målar Debussy ett av sina favoritmotiv: vatten i rörelse. Enligt Marguerite Long beskrev tonsättaren öppningsmotivet i Reflets dans l'eau som en cirkel i vattnet där en liten sten just fallit i.

Reflets dans l'eau ur Images 1

Förutom stycket *Hommage à Rameau* skrev Debussy tre essäer om 1700-hundratalstonsätaren och var involverad i utgivandet av hans kompletta verk. Debussy betraktade Rameau som den främste företrädaren för en specifikt fransk musik. Det avslutande stycket i *Images I, Mouvement*, är en virtuos och samtidigt gåtfull toccata.

L'isle joyeuse inspirerades av Antoine Watteaus tavla *L'Embarquement de Cythère* (se bild nedan), som föreställer ett festsällskap på den mytiska ön Cythera, platsen för Venus födelse. Titeln anspelar också på en verklig plats som Debussy betraktade som sin egen kärleksö: Jersey. Hit flydde han 1904 med sin älskarinna Emma Bardac, som senare skulle bli hans andra hustru.

Debussy var aldrig förtjust i tanken på att publicera **Suite bergamasque**. Men förläggaren Fromont var fast besluten att casha in på berömmelsen som Debussy hade uppnått under de femton år som gått sedan 1890, då sviten komponerades. Debussy fick ge med sig, men genomförde först en grundlig revidering. Åtminstone två av styckena fick också nya titlar, däribland det berömda *Clair de Lune*, som i den tidiga versionen hette *Promenade Sentimentale*.

Med sin andra hustru Emma fick Debussy en dotter som fick smeknamnet Chouchou, och sviten **Children's Corner** (1908) är dedicerad till henne ("med fars ömsinta ursäkter för det som följer"). Ett av styckena skrevs ursprungligen som ett bidrag till en "méthode

moderne de piano", men i övrigt har sviten inget direkt pedagogiskt fokus, även om den är tekniskt överkomlig. Snarare liknar den väl Schumanns *Kinderszenen* i sin ambition att skildra barnets sinnesstämningar och perspektiv på världen.

Cakewalk och ragtime — musik och dans med starka rasassociationer — spreds snabbt i Europas nöjesinrättningar under 1900-talets första år. Utländska och lokala artister i blackface uppträdde på *Nouveau Cirque* och *Folies-Bergère* i Paris, och cakewalk-tävlingar gjorde dansen till ett populärt nöje. Hos Debussy dyker den upp inte bara i *Children's Corner* och **Le petit nègre** (1909), utan även i preludierna *Minstrels* och *General Lavine* — eccentric.

L'Embarquement de Cythère av Antoine Watteau

Den andra boken med Images (1907) påminner om den första i stil och uttryck, men musiken når en ännu högre grad av komplexitet. Detta avspeglar sig bland annat i det faktum att Debussy här konsekvent använder sig av ett system med tre notrader istället för de vanliga två. Det första stycket, *Cloches à travers les feuilles*, ett slags studie i klara respektive dämpade ljud, lär ha inspirerats av kyrkklockorna i byn Rahon. Debussys nära vän, musikforskaren och sinologen Louis Laloy, bodde i Rahon och ska, inspirerad av kinesisk poesi, även ha föreslagit titeln till det andra stycket, *Et la lune descend sur le temple qui fut*. Eventuellt kom även idén till det avslutande numret från orienten, i form av ett japanskt lackarbete föreställande två karpar, som hängde på väggen i kompositörens arbetsrum.

1909 uppmärksammade musikmagasinet S.I.M. hundraårsminnet av Joseph Haydns död genom att be sex kompositörer (Ravel, Dukas, d'Indy, Widor, Reynaldo Hahn samt Debussy) komponera stycken baserade på namnet Haydn, transkriberat till tonnamnen H-A-D-D-G. **Hommage á Haydn** får sägas vara en mycket modern och rapodisk hyllning till den wienklassiske nestorn. Den något senare **La plus que lente** (1910) är ytterligare ett sofistikerat, elegant bidrag till valsgenren. Första världskriget drev Debussy in i både depression och nationalchauvinism. Smärtsamt medveten om att han var både för gammal och för sjuk för att ta någon aktiv del i kampen, lämnade han sina bidrag i form av småstycken till diverse behjärtansvärda ändamål. 1914 satte den engelske författaren Hall Caine ihop King Albert's Book till stöd för den belgiske kungen och hans folk. Den innehöll bidrag från välkända konstnärer, författare och kompositörer, däribland Debussys **Berceuse héroïque** (1914) som kombinerar Belgiens nationalsång *La Brabançonne* med ödsliga och dystra tongångar.

Debussy tycks ha haft planer på att sätta ihop en samling med **Preludier** åtminstone ett par år innan den första boken publicerades 1910.

Och när han väl kom igång gick komponerandet ovanligt fort — Bok 1 skrevs mellan december 1909 och februari 1910, och Bok 2 från slutet av 1912 till början av april 1913. Ravel — och många med honom — ansåg från första början att dessa stycken var "beundransvärda mästerverk". Varje preludium har en poetisk titel som sammanfattar dess unika karaktär; men ser man titlarna uppradade i ett konsertprogram ger de det något missvisande intrycket att detta är programmusik, där det bildmässiga eller litterära innehållet är det viktigaste. I själva verket återfinns 'titlarna' efter varje stycke, längst ner på sidan, i liten stil och inom parentes. I förhållande till notbilden framstår de mer som antydningar, visserligen fantasieggande men av underordnad betydelse. Samtidigt ger de förstås som helhet en intressant bild av Debussys litterära och bildmässiga universum. Här återfinns allusioner till Baudelaire (*Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir*), H C Andersen (*Ce qu'a vu le vent d'ouest*) och Shakespeare (*La danse de Puck*) vid sidan av antik historia och mytologi (*Danseuses de Delphes*), saga och legend (*La cathédral engloutie*) landskapsskildringar (*Les collines d'Anacapri*, *Des pas sur la neige*), populärkultur (Minstrels), och så vidare.

Den andra boken Preludier fortsätter denna exposé av influenser från vitt skilda kulturer, konstarter och tider. Inte sällan kan man uppfatta en särskild förbindelse mellan enskilda preludier i första och andra boken — det mystiska, beslöjade Brouillards har till exempel en motsvarighet i första bokens Voiles. Andra boken kan kanske uppfattas som mer löst sammanhållen; i vissa av dessa preludier anar man utvecklingen mot Debussys lite mer lakoniska, sena stil, samtidigt som komplexiteten ökar på andra håll. Boken avslutas med det spektakulära *Feux d'artifice*: här har Debussy skildrat de traditionella fyrverkerier som äger rum i Paris varje år på årsdagen av stormningen av Bastiljen. Föreställningen har sina fasta inslag, bland annat det klimax som går under benämningen "bomben" och som Debussy har integrerat i sin tonsättning.

Ursprunget till **Épigraphes antiques** är den ledsagande musiken Debussy skrev 1901 (för två flöjter, två harpor och celesta) till Chansons de Bilitis, en erotisk diktsamling i Sapphos efterföljd av Pierre Louÿs. 1914 gjorde han om delar av verket till sex stycken för pianoduo; ett år senare gjorde han ännu en version för solopiano.

I juni 1915, strax innan han började arbeta på de tolv etyerna, komponerade Debussy ytterligare en vals, **Page d'Album**, som ett bidrag till en samlingsauktion organiserad av "Le Vêtement du blessé". Det sista stycke han skrev för välgörenhet är **Élégie**, som publicerades i en minnesbok över kvinnans roll i krigstider, tillägnad drottning Alexandra. Det är ett av hans märkligaste verk, inte minst på grund av det helt överraskande och unika slutet. Stycket är daterat 15 december 1915; en vecka tidigare hade Debussy genomgått en canceroperation, som han aldrig riktigt hämtade sig ifrån.

Etude retrouvée har fått bli titeln på en trettonde etyd som upptäcktes först 1977. Bladet hade överskriften *Pour les Arpèges composés*, och hade fram till dess antagits vara en skiss till etyden med samma namn. Vid närmare påseende visade det sig vara ett helt annat stycke; Debussy hade alltså arbetat med två separata versioner av *Pour les Arpèges composés*, till slut bestämt sig för den ena, och sparat den andra bland sina papper. Så sent som 2001 dök ytterligare ett Debussy-stycke upp, med en rörande bakgrundshistoria. Under den extremt kalla krigsvintern 1916—17 hade Debussy stor nytta av en driftig och musikintresserad kolhandlare, som trots rådande brist lyckades försörja kompositörens hushåll med bränsle. Som tack och betalning fick han det vackert handskrivna manuskriptet till **Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon**.

Medverkande i Festival Debussy 100

Adam Jonströmer är 15 år och elev vid Lilla Akademien i Stockholm. Adam har deltagit i 16 internationella pianotävlingar och stått på prispallen i 14 av dessa. Han har konserterat både i Sverige och utomlands och bl.a. spelat på avslutningen av Staffan Schejas Gotland Chamber Music Festival.

Martin Nyström, musikjournalist på Dagens Nyheter, utbildade sig i musikvetenskap, litteraturvetenskap och filosofi vid Göteborgs universitet. Han har undervisat i musikhistoria på Musikhögskolan i Göteborg och varit musikkritiker på Expressen. 1986 bildade han operaensemblen Utomjordiska Teatern (senare Barockbolaget) i Göteborg och verkade där som regissör och översättare. Han är sedan 1993 huvudkritiker för klassisk musik och opera på Dagens Nyheter.

Georg Öquist är diplomerad pianist från Kungliga Musikhögskolan i Stockholm. Han har turnerat i Sverige, Danmark, Finland, Storbritannien, Polen, USA, Turkiet och Italien, både som solist och kammarmusiker. Han ingår i Oliver Manoury Quartet som har specialiserat sig på argentinsk tango samt Josef Feher Ensemble som framför ungersk och rumänsk folkmusik.

Max Brynolf började ta pianolektioner för Aldona Gassowski men har de senaste tre åren studerat piano på Uppsala kulturskola med Andreas Kreuger. Max säger att hans stora intresse är klassisk musik och piano och han har just startat sin första termin på musikerutbildningen på Kungl. Musikhögskolan.

Katarina Ström-Harg är en väletablerad pianist inom svenskt musikliv och har ett världsomspännande kontaktnät. Hon konserterar i bl.a USA, Storbritannien, Frankrike, Kroatien, Danmark, Spanien och Island. Katarina är professor i instudering/interpretation vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm där hon också undervisar i kammarmusik.

Stefan Bojsten är en av Sveriges mest etablerade pianister med priser i internationella piano- och kammarmusiktävlingar bakom sig. Sedan 1997 är Stefan Bojsten professor vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm men också flitigt anlitad gäst vid andra högskolor i Europa. Han är producent och konstnärlig ledare för Piano Visions pianoserier i Stockholm och övriga delar i Sverige.

Asuka Nakamura är en mycket eftertraktad kammarmusiker och solist med rötterna i Japan där hon debuterade redan som 9-åring med Mozarts pianokonsert nr.23. Hon har många betydande tävlingsmeriter bakom sig i bl.a Blütner Piano Competition i Malmö, Nordic Piano Competition i Danmark och både första och andra pris i den prestigefyllda tävlingen JP Fresh i Tokyo.

Adam Forkelid är en av Sveriges mest eftertraktade jazzpianister. Han framträder ofta med musiker som saxofonisterna Joakim Milder, Karl-Martin Almquist och Magnus Lindgren, trumpetaren Jan Allan och basisten Georg Riedel. Adam Forkelid är även verksam med egen musik i ensembler som Trio Lekverk, kvartetten PACE och det elektroniska/akustiska projektet Soundscape Orchestra. Sedan 2012 är han medlem i det internationellt välkända "Norrbotten Big Band".

Hans Pålsson har konserterat i större delen av världen. Han är en av våra mest mediala och folkkära pianister med ett stort antal TV produktioner bakom sig. Mer än 60 soloverk och pianokonsalter har tillägnats honom och ett stort antal priser har utdelats för hans tolkningar och fonogram. Hans Pålsson är ledamot av Kungl. Musikaliska Akademien och professor vid Musikhögskolan i Malmö.

Inese Klotina är född, uppvuxen och utbildad i Riga och är idag en svensk eftertraktad solist och kammarmusiker. Inese har vunnit många prestigefyllda priser i samband med studier på Guildhall School i London och Kungl. Musikhögskolan i Stockholm. Hon har uppmärksamats för sina lysande tolkningar av den ryske kompositören Nicolai Medtners pianoverk.

Gamelanorkestern "Gongbron"

Efter att endast ett par till tre personer under ca. 20 år spelat gamelan i Rönninge utanför Stockholm, bildades 2015 en riktig gamelanorkester med namnet "Gongbron". Under Urban Wahlstedts ledning spelar numera ensemblen med upp till 12 medlemmar och bland senaste framträdanden märks föreställningar på Pygmeateatern i Stockholm samt Stockholm Early Music Festival.

Under Debussyfestivalen spelar Gongbron på Indonesiska ambassadens praktfulla gamelan.

Instrumentbesättning och medverkande i "Gongbron":

Gästartist	Bilawa Ade Respati
Saron	Tutut Handayani
Saron	Nova Margaretha Mandang
Saron och sång	Lestari Sudirman Helin
Demung	Karl-Erik Lidberg
Demung	Urban Wahlstedt
Peking	Sissi Matteoni
Slentem	Simon Edbom
Bonang barung	Pia Söderberg
Bonang panerus	Berty Elling
Kenog	Connie Isnaeniarsih Palomaa
Gong, kempul	Eva Rende Tavares
Kendang	Adrian Benn

Lucia Negro är en av Sveriges mest välrenommerade pianister och har som solist samarbetat med många internationella orkestrar och dirigenter. Hon är ledamot av Kungl. Musikaliska akademien och har bakom sig ett 20-tal skivinspelningar där den senaste i raden är Bachs Goldbergvariationer.

Staffan Scheja slog igenom som konsertpianist redan i tonåren och har efter det spelat på de flesta av världens stora scener och räknas i dag som en av Sveriges mest etablerade och folkkära artister. Scheja är vice preses i Kungl. Musikaliska Akademien och verkar även som professor och prorektor vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm.

Martin Sturfält har etablerat sig som en av de mest uppmärksammade och efterfrågade musikerna i sin generation. I tävlingssammanhang har han vunnit engelska Yamaha-tävlingen, Nordiska Bluthnertävlingen i Malmö, John Ogdon Prize i London och Terence Judd Award i Manchester.

Paul Roberts, pianist, författare, föreläsare, inspirerande lärare – och en ledande auktoritet vad gäller Debussys och Ravels musik. Hans böcker om Debussy och Ravel har kritikerrosats och boken ”Images” om Debussys poetiska värld och pianokompositioner ”är en av de få outhärliga böcker om musik jag känner till”, skriver den berömde pianisten Richard Goode. Till vardags undervisar Paul Roberts vid Guildhall School of Music & Drama i London men föreläser och undervisar som gäst över hela världen.

Terés Löf tillhör den unga generationen framstående svenska pianister som är verksamma både som kammarmusiker, lärare och solister. Terés debuterade med Brahms första pianokonsert i Stockholms konserthus och har efter det framträtt som solist med de flesta av landets symfoniorkestrar. Som lärare undervisar hon unga pianister på musikprogrammet vid Södra Latins Gymnasium i Stockholm.

Emma Wrangsjö är 15 år och har studerat piano för Niina Uggeldahl, Antti Hotti och Johan Sandback. Hon har konserterat både som ackompanjör och som solist i olika sammanhang, och deltagit i masterclasses för Per Tengstrand, i Piano Visions workshop-serie på Konstakademien och i Aurora Piano Master Classes vid Edsbergs slott.

Bengt Forsberg hör till en av Sveriges mest intressanta och eftertraktade pianosolister och kammarmusiker. Han intar något av en särställning i svenskt musikliv genom att ständigt belysa och framföra ovanliga verk av kända tonsättare såväl som oförtjänt åsidosatta verk av mindre kända eller udda kompositörer. Bengt Forsberg är även konstnärlig ledare för Kammarmusiken i Allhelgonakyrkan i Stockholm där många av landets främsta musiker framträder.

Bernt Wilhelmsson debuterade som solist i Beethovens ”Kejsarkonsert” tillsammans med Göteborgs Symfoniker men är också en flitigt anlita kammarmusiker och romansackompanjör. Bernt är lektor i piano på Högskolan för scen och musik vid Göteborgs Universitet. En ny cd-inspelning med Bernt Wilhelmsson och musik av Debussy kommer ut under hösten.

Oskar Ekberg har sedan debutkonserten med Sveriges Radios symfoniorkester 2003 etablerat sig som en mångsidig och intresseväckande pianist med ett särskilt fokus på pianomusik av Messiaen. Han finns representerad på Daphne Records med förstagångsinspelningar av pianomusik av Elfrida Andrée och J. H. Roman vilken nominerades till en Grammis år 2013. Sedan 2008 är Oskar lektor i piano vid Ersta Sköndal högskola, Stockholm.

Peter Friis Johansson är en av Sveriges mest internationellt framgångsrika pianister i sin generation med bl.a. 1:a pris i Piano-e-Competitions, Alaska.

Under senaste åren har Peter uruppfört pianokonsert av S-D Sandström och Andrea Tarrodi men även ägnat sig åt framföranden av Schuberts samtliga sonater.

Magnus Svensson har etablerat sig främst som en interpret av den klassiska pianorepertoaren och är en mycket anlita och hyllad romansackompanjör. Hans omfattande turnéer har fört honom till de flesta europeiska länderna men också till USA, Ryssland, Färöarna och Grönland.

Melissa Jacobson-Velandia fick sin högskoleutbildning vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm med Staffan Scheja som lärare. Hon har varit finalist i det prestigefyllda svenska Solistpriset med Rachmaninovs pianokonsert nr. 3. År 2011 fick Melissa 1:a pris på Steinway Piano Competition i Düsseldorf och 2015 vann hon Schmolz und Bickenbacks musikkonkurrens i Düsseldorf.

Roland Pöntinen har hela världen som spelplan och framträder med orkestrar som Los Angeles Philharmonics och Philharmonia Orchestra i London och Paris. Han gör framträdanden på London Proms i Royal Albert Hall och den omtalade festivalen i Verbier. Pöntinen är ledamot av Kungl. Musikaliska Akademien och har erhållit medaljen Litteris et Artibus för framstående konstnärlig gärning.

Alessandra Ammara

Första delen av Alessandra Ammaras pianoafton består av Debussys tolv första preludier, en färgrik samling med inspiration från världens alla hörn och med poetiska motto från tonsättarens förebilder i konst-, kultur- och litteraturhistorien. Efter paus blir det ett par utflykter till Spanien med hjälp av Scarlatti och Albéniz, och nutida musik av Carla Reboras, influerad av skapelseberättelsen i den judiska mystiken. Avslutningsvis återvänder vi till Frankrike, och Ravels rafflande och epokgörande *Gaspard de la nuit*.

Program:

Debussy: *Préludes*, bok 1

1. *Danseuses de Delphes. Lent et grave*
2. *Voiles. Modéré*
3. *Le vent dans la plaine. Animé*
4. *Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir. Modéré*
5. *Les collines d'Anacapri. Très modéré*
6. *Des pas sur la neige. Triste et lente*
7. *Ce qu'a vu le vent d'ouest. Animé et tumultueux*
8. *La fille aux cheveux de lin. Très calme et doucement expressif*
9. *La sérénade interrompue. Modérément animé*
10. *La cathédrale engloutie. Profondément calme*
11. *La danse de Puck. Capricieux et légers*
12. *Minstrels. Modéré*

Paus

Scarlatti:

Sonat i d-moll, K 32

Sonat i F-dur, K 492

Reboras (1973): *Shin*

Albéniz: *El albaicín* (ur *Iberia*, bok 3)

Ravel: *Gaspard de la Nuit*

1. *Ondine*
2. *Le Gibet*
3. *Scarbo*

(Om Debussys *Preludier*, se sid. 7)

Liksom sin far Alessandro Scarlatti skrev Domenico Scarlatti en stor mängd vokala verk, men hans största bedrift är utan tvekan de 555 **pianosonaterna**. Scarlattis vänskap med den portugisiska ambassadören i Rom ledde så småningom till en anställning som kapellmästare vid hovet i Lissabon, där han också fick ge klaverlektioner till den mycket begåvade prinsessan Maria Barbara. Prinsessans stora talang inspirerade Scarlatti till en explosion av kreativitet, och under de följande åren uppfann och utforskade han helt nya världar av virtuos klaverteknik. När hans briljanta elev gifte sig med prins Ferdinand av Spanien, följde han med henne till Madrid.

De korta, ensatsiga sonater han skrev för Maria Barbara var ofta inspirerade av spansk och portugisisk folkmusik. Många av dem är rika på virtuosa effekter som handkorsningar, stora språng och snabba upprepade toner, men det finns också en stor grupp långsamma, lyriska och sångbara sonater som 'Arian' i d-moll, K.32.

Vid sidan av Scarlattis sonater är kanske **Albéniz Iberia** det främsta som komponerats för piano i Spanien. I Ravels och Debussys efterföljd gick Albéniz från att producera — visserligen charmiga — småstycken i salongsstil till något mycket mer komplext i fråga om harmoni, textur och virtuositet. Med *Iberia* skapade han tolv tonpoem, vart och ett inspirerat av en specifik plats, som tillsammans ger en slösande rik bild av Spanien. Debussy sade om Albéniz svit: "Aldrig har musik åstadkommit så många skilda och färgrika intryck; ens ögon bländas av sådan bildrikedom." El Albaicín är Granadas gamla stad, och har kvar mycket av arkitekturen från morernas valde före 1492. Stadsdelen ligger på en kulle med utsikt över borg- och palatsområdet Alhambra.

Gaspard de la nuit har underrubriken "Tre poem efter Aloysius Bertrand", och bygger på tre texter ur Bertrands samling med medeltidsinspirerade, ockulta sagor och dikter, som berättaren hävdar att han fått höra om natten av djävulen själv. Med Gaspard ville Ravel enligt egen utsägo flytta gränserna för den moderna pianotekniken och skapa något som var "svårare än Balakirevs *Islamey*."

Vart och ett av Ravels stycken har en av Bertrands dikter som ett förord. Det första, *Ondine*, porträtterar en vattennymf som sjunger för att förföra en dödlig och få honom att besöka hennes rike djupt nere i sjön. *Le Gibet* frammanar "klockan som ljuder från fjärran stadsmurar

Om Alessandra

Alessandra Ammara fick stor uppmärksamhet i musikvärlden redan i tidig ålder genom sina prestationer i pianotävlingar som José Iturbi Music Competition, Alessandro Casagrande International Piano Competition och Van Cliburn International Piano Competition. Till höjdpunkterna i hennes konserterande hör uppträdanden i Grosses Philharmonie i Berlin, Salzburg Grosses Festspielhaus, Musikverein i Wien, Salle Cortot i Paris och Concertgebouw i Amsterdam. Alessandra har trollbundit publiken med sina solistiska prestationer i samarbete med orkestrar som Wiener Symphoniker, Berliner Symphoniker, Calgary Philharmonic, Cape Town Philharmonic m.fl. Sedan 2016 har Alessandra jobbat med sitt projekt att spela in Debussys samtliga verk för solopiano för Piano Classics. Alessandra fick sin utbildning på L.Cherubini Conservatory i Florence och Accademia Pianistica of Imola. Hon har studerat för framstående pianister och pedagoger som Maria Tipo, Paul Badura-Skoda, Dmitri Bashkirov, Leon Fleischer och Fou Ts'ong på the International Piano Foundation at Lake Como och Scuola Musica di Fiesole. Alessandra är professor i piano vid Istituto di Alta Formazione i Ravenna och är ofta anlitad som jurymedlem vid internationella pianotävlingar och masterclasslärare på olika musikhögskolor runt om i världen.

under horisonten, och en död kropp som hänger från galgen, rödfärgad av solnedgången”. Ravel illustrerar den entoniga klockan genom att låta en B-oktav ljuda genom hela stycket.

Scarbo tecknar bilden av en spöklik dvärg som hemsöker berättaren som en nattmara. Scarbos skratt hörs i ett mörkt hörn; hans naglar skrapar mot väggen; han ramlar ner från taket och rullar runt på golvet. Ju längre natten går, desto större blir han, tills han är som ett ”gotiskt kyrktorn, mellan mig och månen” — men så plötsligt försvinner han spårlöst i mörkret.

Kompositören Carla Rebora skriver själv om SHIN:
“SHIN är inspirerat av ‘Sångernas Sång’ skapelseberättelsen i Torah, den hebreiska bibeln. Mer specifikt är det ett studium av texten som utgår från Kabbalans mystiska tolkning.

SHIN är titelns första bokstav på hebreiska, och symboliserar symmetri och förändring. I partituret representeras den av den cirkulära formen och variationen. SHIN skrivs med fyra tecken: tre vertikala linjer som sammanfogas med en mittpunkt. De tre linjerna motsvaras av Livets Träd, med de Tre Pelarna: Isak, Jakob (mittlinjen) och Abraham. Därav referensen till Arnold Schönbergs “Jakobsstegen”, ett verk som representerade fullbordandet av tonsättarens konversion till judendomen.

Formen är cyklisk. Den hebreiska originalbönen är i fyra delar. Dessa sektioner alterneras med segment från “Jakobsstegen”, och det inledande temat. Det musikaliska materialet är traditionella hebreiska melodier, det andra medeltida moduset härlett ur den grekiska doriska skalan, och sextonsserien i Schönbergs verk.”

Francisca Skoogh

Bilden av den geniala musikern med kontroll och överlägset virtuost spel drivs av den klassiska musikkulturen men också av musikerna själva. Francisca Skoogh har under lång tid medvetet försökt hitta ett annat förhållningssätt till sitt musicerande, som ger mer utrymme för lek och utveckling; ett utrymme mellan den inre och yttre verkligheten. Två nyskrivna verk av Staffan Storm och Kent Olofsson har varit en del i denna process, och ger nya perspektiv på Francisca Skoogh som människa och scenpersonlighet, men också på den övriga musiken i programmet, av Debussy och Schumann.

Program:

Staffan Storm:

Unbekanntes Blatt aus Endenicher Zeit

Claude Debussy: Images II

Cloches à travers les feuilles

Et la lune descend sur le temple qui fut

Poissons d'or

Kent Olofsson:

Play always as if in the presence of a master -
Variations & Fragments for piano and electronics

Paus

Robert Schumann: Sonat nr 1 i f-moll, opus 11

1. *Un poco adagio - Allegro vivace*
2. *Aria: Senza passione, ma espressivo*
3. *Scherzo e Intermezzo: Allegro - Lento. Alla burla, ma pomposo - Tempo I*
4. *Finale: Allegro un poco maestoso*

Klassiska pianister är tränade i att låta verket vara i fokus. Vi präglas under studier och i den klassiska konsertkulturen i att framträda och uthärda negativa känslor under press, under tystnad, för konstens skull. Ett återkommande tema är texttrogenhet och förmågan att låta verket tala för sig självt, inte stå i vägen för verket. Men hur hanterar jag min kärlek och respekt för den klassiska pianorepertoaren när den till slut tar över och gör så att jag förlorar min egen identitet? Hur hanterar jag en inre dialog om tvivel samtidigt som jag framträder inför er?

De två nyskrivna verken på programmet är resultatet av en nära, förtrolig och ibland smärtsam dialog mellan mig och tonsättarna Staffan Storm och Kent Olofsson. Storms verk Unbekanntes Blatt aus Endenicher Zeit är musikaliska betraktelser över valda utsnitt ur två textkällor – ett brev från Robert Schumann till Joseph Joachim skrivet i januari 1854, dagarna precis innan Robert Schumanns sammanbrott, och fragment ur ett skrivark från Schumanns sista tid i livet som patient på sjukhuset i Endenich. I kompositionen vävs också den harmonisering in, som Schumann gjorde av koralen Wenn mein Stündlein vorhanden ist under en tillfällig bättring under denna period. I Play always as if in the presence of a master, Variations & Fragments for piano and electronics har Olofsson och jag arbetat med mina möjligheter att skapa en egen värld kring Schumanns sonat op. 11. En värld där jag får vara fri från krav om perfektion och en närmast terapeutisk lek med elektronik och kommunikation mellan honom, Schumann och mig. Den geniala musikern med kontroll och överlägset virtuost spel drivs av den klassiska musikkulturen men också av oss musiker själva. Dessa båda verk är ett försök till uttryck kring känslor av otillräcklighet och maktlöshet som kanske inte får så mycket utrymme annars. Hur kan det komplexa förhållandet mellan pianisten, krav på perfektion i liveframförandet och verket breddas?

Om Francisca

Francisca Skoogh debuterade vid 13 års ålder med Helsingborgs Symfoniorkester och har sedan dess etablerat sig som en av Sveriges främsta konsertpianister. Hon har erhållit det prestigefyllda "Premier Prix" i både kammarmusik och piano vid Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris samt "Solistdiplom" vid Det Kgl. Danske Musikkonservatorium. Under åren har Francisca deltagit framgångsrikt både i nationella och internationella tävlingar vilket resulterat i ett 2:a pris i Michelangelitävlingen och 1:a pris i det prestigefyllda Solistpriset i Sverige.

Francisca är årligen engagerad till ett flertal nationella samt internationella musikfestivaler. Som solist har hon framträtt med de flesta svenska orkestrarna och ett flertal dirigenter såsom Heinz Wallberg, Michail Jurovskij, Thomas Dausgaard, Susanna Mälkki and Gianandrea Noseda. De senaste tiden har hon haft ett nära samarbete med dirigenten Leif Segerstam med pianokonsserter av Beethoven, Brahms och Rachmaninov i fokus. Francisca är doktorand i konstnärlig forskning vid Musikhögskolan i Malmö, Lunds Universitet. Ämnet är pianisten på scenen och kommunikationen som sker i scenögonblicket.

Debussys Images II som består av tre delar. "Klockor som ljuder mellan löven" är en fri översättning av första stycket. Så följer "Och månen sänker sig över templet som en gång var" med tydliga influenser från Östasien och det tredje stycket har titeln "Guldfiskar". I Debussys hem (nu museum) hänger en tavla med två japanska karpar. Debussy lär ha varit inspirerad av tavlan vilket är tydligt i musikens skimrande, vattenliknande rörelser. Schumanns sonat op. 11, tillägnad Clara Schumann, inleds med en introduktion som följs av ett Allegro vivace med ett tema inspirerat av ett ungdomsverk av Clara Le ballet des revenants, Opus 5, No. 4. Den långsamma satsen är en kort men intensiv "Aria" med den paradoxala uppmaningen "senza passione, ma espressivo". Scherzot präglas av tvåra kast och lekfulla partier och en plötslig recitativliknande, i det närmaste osammanhängande, avdelning som tagen helt ur luften för oss utomstående, men som helt enkelt måste ha varit outhärlig för Schumann. I sista satsen får vi uppleva en rondo-sonatform där Schumann inte släpper taget om sina olika

teman, utan låter oss vandra i flertalet tonarter och upprepar sig som vore det omöjligt att för honom att sluta. När det så väl sker gör han det med febril, euforisk och övertygande kraft.

Kvällens konsert är tänkt som en reflektion över pianisten som scenpersonlighet. Den handlar om mig på scenen som en människa med alla mina sidor, så även svagheter och brister. Jag tar avstamp i psykoanalytikern Donald Winnicotts tanke om att det finns ett potentiellt rum ("potential space") mellan människor, avsett för lek och utveckling, inte prestation. Det finns en inre och en yttre verklighet men också en verklighet utanför dessa båda som han kallar för "play". Här ryms exempelvis den kulturella upplevelsen mellan publiken och artisten. Jag öppnar upp den nu för att innefatta något annat än det jag brukar göra och jag hoppas ni vill följa med.

-- Francisca Skoogh

Staffan Scheja

Schuberts sonat i A-dur D 959, med sin perfekta balans mellan lyrisk sångbarhet, känslomässig intimitet och pianistisk briljans, rankas av många som ett av genrens största mästerverk. Staffan Scheja tolkar i sitt program dessutom Schumanns Humoreske — ett verk lite i skuggan av Kreisleriana, men vars blandning av “skratt och gråt” tonsättaren själv var mycket nöjd med. Vad innebär det att bära en mask, och vad är masken utan sin bärare? Frågor som dessa ligger till grund för Szymanowskis dramatiska och komplexa musik i Masques, som anknyter till myter och berättelser om list och dubbelspel.

Program:

Schubert: Sonat i A-dur, D 959

Allegro

Andantino

Allegro vivace

Allegretto

Paus

Schumann: Humoreske opus 20

Szymanowski: Masques opus 34

Shéhérazade

Tantris le Bouffon

Sérénade de Don Juan

I augusti 1828 var **Schubert** så illa därän att hans läkare rekommenderade honom att flytta till sin bror Ferdinand, ett stycke utanför Wien, där man hoppades att den friska luften kunde hjälpa honom att tillfriskna. Men den 19 november avled han efter två veckors kontinuerlig feberyra. Besökare har vittnat om att han den sista tiden sjöng konstant och under få, korta stunder av sinnesnärvaro korrekturläste andra delen av sångcykeln Winterreise, som skulle ges ut i december samma år. Det är något av ett mirakel att han under dessa månader också lyckades fullborda flera av sina främsta verk, däribland en trilogi av monumentala pianosonater. De publicerades inte förrän tio år senare, och ignorerades dessutom i ytterligare ungefär hundra år — pianister spelade hellre Beethovens sonater, som ansågs helt överlägsna både till form och dramatiskt innehåll. Men under 1900-talet växte Schubertsonaternas anseende stadigt, och numera anses hans sena sonater höra till genrens största mästerverk. **A-dursonaten D 959**, med

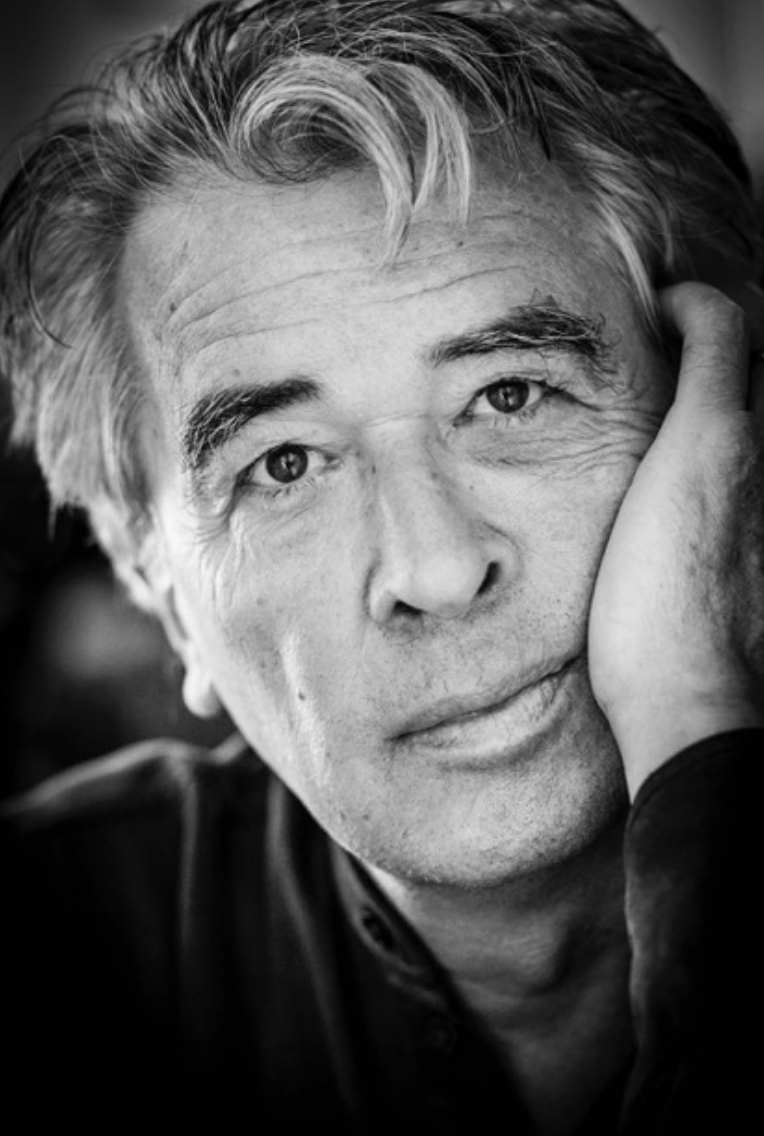
sin perfekta balans mellan lyrisk sångbarhet, känslomässig intimitet och pianistisk briljans, rankar nog många allra högst.

Schumanns Humoreske är ett storskaligt verk i stil med de tidigare Davidsbündlertänze (op. 6) och Kreisleriana (op. 16). Framför allt har det passager som påminner starkt om Kreisleriana, men medan det tidigare verket var uppenbart inspirerat av E. T. A. Hoffmanns berättelser om den excentriske dirigenten Kreisler, sägs Humoreske hämta inspiration från författaren Jean Paul — här är referenserna dock inte lika uppenbara.

Schumann ger en liten inblick i sina tankar om verket och dess titel i ett par av sina brev. Till sin belgiske beundrare Simonin de Sire skrev han: “Det är synd att det inte finns några bra och lämpliga ord i franska språket för sådana djupt rotfästa karaktärsdrag och begrepp som gemütlichkeit, eller för humor, som är den lyckosamma blandningen av det gemytliga och det spirituella. Men det är just detta som bind-

er samman de två nationernas hela karaktär.” Till Clara skrev han den 15 mars 1839: “Har jag inte skrivit på en hel vecka? Men jag har drömt om dig, och tänkt på dig med en sådan kärlek som jag aldrig upplevt förut. Hela veckan har jag suttit vid pianot, komponerat och skrivit, skrattat och gråtit, allt på en gång. Allt detta kommer du att få fint skildrat i mitt opus 20, den stora Humoresken som just nu håller på att graveras. Du förstår att saker händer snabbt här: uttänkt, utskrivet och tryckt. Det är så jag vill ha det. Tolv sidor helt färdiga på en vecka.”

Vid krigsutbrottet 1914 drog sig **Szymanowski** tillbaka till sin hemby i Ukraina. Han hade återvänt från långa resor i Europa och Nordafrika, från vilka han hämtade inspiration för de kommande årens kompositioner. Men han läste också enormt mycket: Platon, Leonardo, kulturhistoriska verk om antiken, den tidiga kristendomen och islam. Masques (1915—16) anknyter till tre centrala myter i den väster-

Om Staffan

Staffan Scheja började studera piano som åttaåring och gjorde sin debut sex år senare med Herbert Blomstedt och Sveriges Radios Symfoniorkester samt med Jorma Panula och Stockholms Filharmoniker.

Efter studier för Prof. Gunnar Hallhagen vid Kungl. Musikhögskolan fortsatte han sin utbildning vid Juilliard School of the Performing Arts i New York med Ilona Kabos, Ania Dorfmann samt Guido Agosti.

Efter att ha erhållit högsta priset i Busoni-tävlingen 1975 har Scheja konserterat över hela världen med dirigenter som Sir Simon Rattle, David Zinman, Esa-Pekka Salonen, Sixten Ehrling, Jukka-Pekka Saraste, Okko Kamu.

Han har som kammarmusiker gästtat festivaler i bl.a. Newport, Verbier, Bergen, Schleswig-Holstein, Helsingfors, Aix-en Provence, Okinawa.

Scheja är en ofta anlitad jurymedlem i internationella pianisttävlingar som Queen Elisabeth/Belgien, Sendai/Japan, Clara Haskil/Schweiz samt Neuhaus/Ryssland.

Två av hans inspelningar har belönats med Grammis och han erhöll en "Litteris et Artibus" 1995.

Scheja är vice preses i Kungl. Musikaliska Akademien och verkar nu som professor och prorektor vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm.

Han är grundare och konstnärlig ledare för Gotland Chamber Music Festival sedan 1986.

Han kommer sommaren 2019 att framföra Liszts h-moll sonat med koreografi av Mats Ek på Opera Garnier i Paris.

ländska fantasin: den om Sheherazade från Tusen och en natt, som berättar historier för att rädda sitt liv; den om Tristan ('gycklaren Tantris' är Tristan i förklädnad, som försöker komma in i slottet till sin Isolde); och slutligen den om den skrupelfrie förföraren Don Juan. Som titeln antyder har Szymanowski intresserat sig för karaktärer som på olika sätt döljer sig bakom masker.

Musiken, i en stil som Szymanowski själv benämnde 'kvasiparodisk', är mycket dramatisk, kontrastrik och komplex på ett sätt som stämmer väl överens med det komplicerade spelet med falska identiteter som ligger till grund för verket. Massiva klanger alternerar med subtil melodik, ibland med en orientalsk touch, och ibland med associationer till Spanien. Från sin ungdom, då han var fast

rotad i en romantisk tradition från Chopin, har Szymanowski vid den här tiden genomgått en total estetisk förvandling och lånar drag av den mogna Skrjabin, Stravinsky, Debussy och Ravel.

Melissa Jacobson-Velandia

Det dansanta dominerar Melissa Jacobson-Velandias pianoafton. Prokofievs pianoversion av baletten Romeo och Julia, ett verk som står på egna ben och framfördes av tonsättaren själv redan innan baletten haft premiär; tre satser ur Albéniz Iberia med utpräglade dansrytmer; och Ginasteras Tre argentinska danser. Latinskt och ryskt är ett annat sätt att sammanfatta konserten, där tre Scarlatti-sonater också står på programmet, samt sagomusik av den ryske 'impressionisten' Tjerepnin.

Program:

Prokofiev: Romeo and Juliet – Ten Pieces for Piano, opus 75

Tcherepnin: 6 Musical Illustrations
after the Pushkin Tale "The Fisherman and the Fish" opus 41

Paus

Scarlatti: 3 Sonater:
K 208 i A-dur, K 515 i C-dur, K 519 i f-moll

Albéniz: Ur "Iberia":
El Puerto (Bok I), Rondeña, (Bok II), Triana (Bok II)

Ginastera: Tre argentinska danser

I mitten av 30-talet var Prokofiev på god väg att återvända till Ryssland efter att ha spenderat tiden efter ryska revolutionen i väst. Han kom överens med Bolsjojteatern i Moskva om att skriva en ny balett — hans femte — och mot slutet av 1935 var **Romeo och Julia** färdig att börja repeteras. Men i början av 1936 briserade en kulturell bomb, när Pravda fördömde Sjostakovitjs två senaste verk (Lady Macbeth från Mzensk och Klar ström). Detta skapade rädsla även på Bolsjoj, och premiären ställdes in — officiellt skyllde man på att musiken inte gick att dansa till.

Prokofiev var fast besluten att ändå göra något av baletten, och skapade raskt två orkestersviter och tio pianostycken av materialet. Han uruppförde själv pianoversionen i Moskva 1937, och publicerade den som sitt 75:e opus. Att han gav sviten ett eget opusnummer och

uppförde den offentligt får nog tolkas som att han fäste ganska stor vikt vid omarbetningen, som skiljer sig en hel del från originalet. Baletten uppfördes till slut för första gången 1938 i Brno, i dåvarande Tjeckoslovakien.

Nikolaj Tjerepnin studerade komposition vid St. Petersburg-konservatoriet för Rimskij-Korsakov, och senare även för Anatol Ljadov. Musikaliskt lämnade han snart sina ryskromantiska rötter och blev en fransk impressionist med viss rysk accent, vars vänner gärna kallade honom "Debussy Ravelevitj Tjerepnin". Men den ryska kulturen var fortsatt starkt närvarande i form av de berättelser och sagor han ofta inspirerades av. Pusjkins saga handlar om en gammal fiskare som en dag får en talande fisk på kroken, en vacker karp som lovar att uppfylla alla önskningar om fiskaren släpper tillbaka den i sjön. Fiska-

rens hustru önskar sig genast ett nytt hus. Men hon blir aldrig nöjd utan vill ha mer och mer. Till slut ber hon om för mycket, och allt de fått av fisken försvinner.

De korta, ensatsiga sonater **Scarlatti** skrev för prinsessan Maria Barbara (se även sidan 14) var ofta inspirerade av spansk och portugisisk folkmusik. Många av dem är rika på virtuosa effekter, men det finns också en stor grupp långsamma, lyriska och sångbara sonater. Dit hör exempelvis K 208, med sin mjukt böljande melodik och sina uttrycksfulla synkoperingar. K 515 är mycket karaktäristisk med sina spektakulära arpeggion, handkorsningar och stora språng i vänsterhanden, medan K 519 förutom att vara ett slags staccatoetyd också innehåller några snabba oktavslöpningar, ett ovanligt inslag i så här tidig klavermusik.

Om Melissa

Den svensk-colombianska pianisten Melissa Jacobsson-Velandia hör till den unga generationen svenska uppmärksammade pianister. Melissa avlade sin Konzertexamen med utmärkelse och högsta betyg vid Robert Schumann Hochschule i Düsseldorf, där hon studerade för prof.

Georg Friedrich Schenck, desförinnan studerade hon för Paolo Giacometti i Düsseldorf och på Kungliga Musikhögskolan i Stockholm för prof. Staffan Scheja.

Melissa är flerfaldig privinnare i Steinwaytävlingen, både i Sverige och i Tyskland. Hon var också en av tre finalister i den svenska tävlingen Solistpriset, där hon framförde Rachmaninovs tredje pianokonsert tillsammans med Göteborgssymfonikerna.

Melissa konserterar bl. a. i många europeiska länder samt Colombia. Bland viktiga framträdanden kan nämnas: medverkan i "Chopin Marathon" i Stockholm 2010 samt vid "Stockholm Piano Festival" 2015, soloframträdanden i Tonhalle och Robert Schumann Saal i Düsseldorf, deltagande i den renommerade pianofestivalen Rhein-Ruhr, samt medverkan vid den internationella mässan Mondo-musica i Cremona, Italien. Hon har varit solist med orkestrar i både Sverige och Tyskland, senast med Jönköpings Sinfonietta under ledning av Christian von Gehren.

Melissa blev 2016 inbjuden att delta som solist och ung talang vid den internationella musikfestivalen i Cartagena, Colombia. Sommaren 2016 och 2017 medverkade hon i den renommerade "Verbier Festival" i Verbier, Schweiz. 2018 deltog hon vid Gotland Chamber Music Festival.

Det är alltid frestande att citera cembalisten Wanda Landowska på tal om Scarlatti: "När vi hör Scarlattis musik, vet vi att vi är i ett varmt och soligt klimat: Italien, Spanien..."

Det gäller väl isåfall kanske i ännu högre grad Albeniz Iberia (se även sidan 14). El Puerto ger en livlig bild av fiskehamnen Santa Maria i Cádizbukten. Det är en 'zapateado', en andalusisk traditionell dans i sex åttondelstakt med kraftiga stampningar och handklappningar till sång och gitarrspel. Rondeña, efter staden Ronda, är en variant av fandangon, som får sin speciella rytmiska karaktär av att varannan takt är sex åttondelar och varannan är tre fjärdedelar.

Triana är ett område i Sevilla, på floden Guadalquivirs västra bank, som traditionellt haft en stor romsk befolkning, och som också har en stark flamencotradition.

Ginasteras Tre argentinska danser hör till de mest populära verken i den sydamerikanska pianolitteraturen, och skrevs av en 20-åring med en nationalistisk ådra och ett stort intresse för folkmusik och dans. Men till skillnad från många av sina kollegor satte han in den argentinska folkmusikens melodier och rytmer i en dissonant och virtuos kontext — ett slags latinamerikansk motsvarighet till Bartók.

Niklas Sivelöv

Mogen Bach och sen Beethoven inleder Niklas Sivelövs pianoafton. Bachs sex partitor är första delen av fyra i det han i fyrtioårsåldern publicerade under titeln *Clavier-Übung*. Beethovens opus 111 är den sista av de 32 pianosonaterna — därefter skrev han 'bara' de sena Bagatellerna och Diabellivariationerna för piano. Skrjabin möter vi både som ung tonsättare i den romantiska traditionen, och som mystiker, teosof och nyskapande utmanare av tonaliteten; och sist men inte minst får vi höra ett urval av Niklas Sivelövs egna Preludier för piano.

Program:

Bach: Partita nr 2 i c-moll

Sinfonia - Allemande - Courante - Sarabande - Rondeaux - Capriccio

Beethoven: Sonat i c-moll, opus 111

Maestoso - Allegro con brio ed appassionato
Arietta: Adagio molto, semplice e cantabile

Paus

Skrjabin:

Sonat nr 2 i giss-moll, opus 19

Deux Morceaux, opus 57

Désir - Caresse dansée

Feuillet d'album, opus 58

Con delicatezza

Deux Pièces, opus 59

Poème: Allegretto avec grace et douceur

Prélude: Sauvage, belliqueux

Sivelöv: ur 24 Preludes for piano (2012-2015)

Allegro con brio - Andante fugato - Vivace - Adagio con dolore - Scherzando - Andante - Allegro molto

Med början 1726 gav Bach ut en **klaverpartita** om året. 1731 kom hela samlingen om sex partitor i tryck med undertiteln *Clavier-Übung* (Klaverövning). Något förvånande är det väl att trots att Bach redan hade bakom sig *Das Wohltemperierte Clavier*, de stora passionerna, hundratals kantater och så vidare, var detta den första musik tonsättaren publicerade på eget initiativ — han gav samlingen till och med opusnummer 1! Partitorna gjorde stort intryck på Bachs samtida – att ge ut sviter med populära danssatser var vanligt förekommande men ingen hade tidigare fört genren till en sådan konstnärlig höjd eller ställt så formidabla tekniska krav.

Beethovens hundraelfte opus är utan tvivel ett av de största, mest betydelsefulla mästerverken för piano; med Andreas Schiffs formulering "ett av mänsklighetens under". Här får vi alla Beethovens främsta egenskaper i koncentrat — dramatik, kamplust, ömhet, humor, jordnära humanitet och djup, extatisk andlighet. I sin sista pianosonat tycks han ha hittat den ultimata lösningen på formens enhet, genom att låta andra satsen lösa upp första satsens alla spänningar och konflikter. De två satserna är varandras motsatser på många nivåer: dur/moll, sonatform/ variationsform, högspänd dramatik/högstämt lugn, jordiskt/himmelskt... ändå undrade förläggaren om inte en rondo-final möjligen försvunnit i posten? Beethoven korthuggna svar var att han "inte haft tid att skriva någon tredje sats".

Skrjabins Sonat nr 2 är inspirerad av havet, som Skrjabin först upplevde under en resa till Lettland 1892. De första skisserna härrör från den tiden, men det skulle ta fem år innan han färdigställde sonaten. Då befann han sig i Paris, men hade nyligen gift sig med pianisten Vera Isakovitj och tillbringat smekmånaden vid Svarta havet. Han skrev själv om sonatens program: "Den första delen frammanar nattens lugn vid en strand i södern; i genomföringen hör vi djupets dunkla rörelser. I

avsnittet i E-dur kommer månskenet fram efter nattens första mörker. Andra satsen visar oceanens väldiga vidder i upprörd storm.”

De korta verk som har **opusnummer 57 till 59** är skrivna kring den period då Skrjabins musik på allvar hade börjat röra sig bort från den romantiska pianotraditionen och in i en mer mystisk dimension.

Feuillet d'album Op 58 brukar anges som den precisa punkt då Skrjabin helt och hållet inträder i sin sena period. Här finns inte någon tonart, harmoniken är statisk och flyter någonstans mellan konsonans och dissonans.

Många av Skrjabins senare opus består av två korta stycken, presenterade som separata, men i någon mening komplementära verk. Op 59 är ett tydligt exempel på hur Skrjabin låter två stycken i samma opus berika varandra genom kontrast och komplettering. Till Poemets flödande, extatiska lyrik fogar han ett “vildsint” och “krigiskt” Preludium, upprört, ryckigt och stöttigt.

Niklas Sivelöv om sina 24 preludier:

“Jag ville åstadkomma en cykel i den stora preludietraditionen; jag tänkte i första hand på preludierna av Chopin, Skrjabin och Debussy, men också på Bach. Andra influenser var jazz, som alltid varit ett stort intresse, och flera 1900-talskompositörer, såsom Prokofiev, Bartók och Stravinskij.

Det finns ofta tematiska förbindelser mellan preludierna, som små broar: ett preludium kan fänga upp en idé från den föregående, förvandla den till något nytt och skapa ett slags konsensus.

Många av preludierna skulle väl kunna beskrivas som moderna Bach-artade improvisationer.

Divergens, differentiering, transformation och syntes är också ord som beskriver den inre processen och behandlingen av materialet. Ibland finns det klart definierade tekniska eller interpretatoriska utmaningar som fungerar som byggstenar för att skapa styckets karaktär — som små etyder. Det kan till exempel vara drillar, oktaver, ackord, upprepade toner, men också saker som plötsliga kontraster mellan strukturell/rytmisk exakthet och frihet.

Det finns två grundläggande strukturmodeller: en monotematisk, med eller utan variation, och en polytematisk, som skapar kontraster och spänningar, med eller utan upplösning. Alla preludierna hör ihop, men det går fint att bara framföra en, eller en grupp.”

Om Niklas

Niklas Sivelöv gjorde en bejublade debut med Stockholms Filharmoniska Orkester 1991 i Bartöks 2:a pianokonsert i Stockholms konserthus. Efter det har han framträtt som solist världen över med orkestrar som Orchestra de la Suisse Romande och Zürich Tonhalle Orchestra. Niklas jobbar med alla ledande orkestrar i Norden och har samarbetat med dirigenter som Mario Venzago, Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, Leif Segerstam, Thomas Dausgaard, Paavo Berglund, Alan Gilbert, Sakari Oramo och Patrick Gallois. Schumann och Scriabin är centralgestalter i Niklas musikaliska liv och hans inspelningar har fått högsta hedersbetygelser som t.ex. Diapason d'Or, The Penguin Rosette och Vox Populi-priset. Förutom en omfattande repertoar på bl.a. 50 pianokonsert och inspelningar med BIS, Caprice, Simax, Phono Suecia och Dux, har Niklas komponerat över 40 verk sedan 1985.

Niklas växte upp i Skellefteå där började spela orgel vid 6 års ålder. Han gick sedan över till att spela piano och studerade på Kungliga Musikhögskolan i Stockholm för Gabriel Amirás, Maria Curcio, Esther Bodin-Karpe och Liisa Pohjola. Efter det fortsatte studierna i Helsingfors, Bukarest, Trossingen och London. Niklas är professor vid det Kongelige Danske Musikkonservatorium i Köpenhamn och är bosatt i Malmö.

Om pianoaftonen som konsertform

Några av seriens pianister berättar om sitt förhållande till pianospel och mötet med publiken:

Vi pianister talar ofta om klangfärg, vilket kanske kan verka lite paradoxalt med tanke på att vi spelar på ett mekaniskt instrument där den direkta kontakten med den klingande strängen, och därmed rent teoretiskt möjligheten att influera just klangfärg, är bruten. Men alla som hört en skicklig pianist spela på ett förstklassigt instrument vet att just pianot erbjuder oanade möjligheter till just klangfärgsvariation. Likt en kameleont kan pianot till och med ge illusionen av att för en stund klinga som ett annat instrument! Det är följaktligen knappast förvånande att pianot har inspirerat tonsättare till att åstadkomma några av sina mest raffinerade kompositioner under flera århundraden.

-- Martin Sturfält

Instrumentet piano är den musikaliska motsvarigheten till en kameleont. Beroende på vem som spelar och vilken musik som framförs kan pianot anta skepnaden av allt från en ensam röst som sjunger den enklaste melodin, till en symfoniorkester där pianisten åstadkommer något bortom gränsen för vad som borde vara fysiskt möjligt. Men även i ytterligheterna är en sak gemensam för alla pianoaftnar: pianistens totala konstnärliga frihet till priset av att helt utlämna sig själv.

-- Peter Friis Johansson

En av kvaliteterna med en pianoafton är just att en ensam människa delger sin djupt personliga uppfattning av verket, av vårt inre. Detta inre som, liksom den fysiska kroppen, behöver motion. Ju mer personlig, privat

man är desto fler när man kanske på ett djupare plan. På så sätt fyller pianoaftonen en viktig funktion. Den ensamme solisten, utan orkester eller andra instrument är som ett personligt möte. Vi har tillräckligt av musik som vill glädja och tillfredsställa "alla" på en gång. -- Hans Pålsson

För mig är essensen av musik känsloutbyte och brobyggande människor emellan. Inga kulturella eller språkliga barriärer står i vägen för de universella känslor som t.ex. en nocturne av Chopin väcker, var man än spelar den i världen. Pianot med sin oändliga repertoar och sina orkestrala möjligheter vad gäller klang och färger är för mig ett av de vackraste sätten att kommunicera i dagens hektiska samhälle.

-- Peter Jablonski

En pianoafton kan bli precis vad som helst. Repertoaren är oöverblickbar och möjligheterna att sätta ihop intressanta program enorma och det är extremt smidigt: pianon finns nästan överallt. Man kan komma en ensam person med tåget och ha allt man behöver i skallen.

-- Anna Christensson

Pianot ger mig oändliga uttrycksmöjligheter stilistiskt och formmässigt. Från det lilla salongsstycket till orkestrala klangfärger, stillsam poesi till färgsprakande virtuosa cirkusnummer. Konsertformen *en artist - ett instrument* skapar ett starkt fokus på berättelsen och jag tror att just ensamheten på scenen skapar en stark kommunikation med publiken.

-- Staffan Scheja

Våra samarbetspartners

Steingraeber & Söhne

Steingraeber & Söhne har levererat en fabriksny Concert Grand D-232 till konsertsalen på Konstakademien. Steingraeber & Söhne är ett exklusivt familjeföretag i Bayreuth som har en flygeltillverkning av endast 66 flyglar per år. Intresserade köpare får stå i kö för att köpa ett instrument. Företaget Steingraeber är historiskt mest kända för sin tillverkning av Franz Liszts favoritflygel under mitten av 1800-talet. Idag satsar företaget under sin ledare Udo Steingraeber på liten produktion av högsta kvalitet med hjälp av traditionsbärande hantverkare som växer in i företaget som unga och ofta stannar där hela yrkeslivet. Flygeln på Konstakademien är ett femårigt handbygge.

Toroton

Lajos Toró, konsert och pianotekniker med inriktning på service av akustiska pianon, konsert- och studioinstrument representerar, som återförsäljare, Steingraeber & Söhne.

Art of Sound KLM

Konserterna sänds live på internet av Art of Sound KLM - flexibla lösningar för ljud- och videoupptagningar. (www.artofsound.se)

Piano Street

Med sitt internationella kontaktnät bestående av över 200 000 medlemmar bistår Piano Street bl. a. med distribution av de streamade konserterna från Konstakademien.

First Hotel Reisen

Våra artister bor på First Hotel Reisen - ett förstklassigt hotell centralt i Stockholm, komfortabelt beläget i hjärtat av Gamla stan. Hotellet ligger vid vattnet, nära Kungliga

slottet och endast fem minuters promenad från Stockholms bästa shoppingområde. First Hotel Reisen är berömt för sin höga servicenivå och snygga kombination av klassisk inredning och modern design.

Mowys Byrå

Programboken är tryckt av Mowys Byrå - en grafisk produktionsbyrå för tryck & webb med printtjänster och smarta lösningar för mässor och event.

Riksförbundet Unga Musikanter

Pianomusik för unga samt Masterclasses genomförs med stöd från föreningen RUM.

Kulturskolan Stockholm

"Intresset för att spela piano själv och tillsammans med andra är stort, och den stora och intressanta pianorepertoaren attraherar och fascinerar både pianister och lyssnare. Det är mycket givande och utvecklande för våra elever i Kulturskolan Stockholm att få ta del av levande pianomusik genom denna konsertserie."

-- Lise-Lotte Axelsson, Enhetschef på Kulturskolan Stockholm

Biljetter

Vuxen: 250kr

Barn/ungdom/student: 100kr

Plus: 350kr (*reserverad sittplats centralt i konsertlokalen samt kaffe & kaka eller ett glas vin i pausen*)

Masterclass: 100 kr (Barn/ungdom/student gratis)

Biljettbokning:

www.pianovisions.se/biljettbokning

Biljetter säljs även vid entrén innan konserten.

Om Piano Visions

Piano Visions är en förening med syfte att tillgodose och stimulera intresset för levande framförd pianomusik. Föreningen arrangerar sedan 2014 konsertserier med svenska och internationella pianister i Stockholm, Boden och Flen. Piano Visions arrangerar även konserter och workshops för barn och ungdomar i syfte att på lång sikt berika vår uppväxande generation och inspirera till ett liv med musik och konst. Initiativtagare och projektledare är Stefan Bojsten, pianist och professor vid Kungl. Musikhögskolan och Johan Sandback, pianist, pianopedagog och grundare av webbplatsen Piano Street.

Läs mer om konsertserien och föreningen Piano Visions på: www.pianovisions.se

Piano Visions tackar

Barbro Oshers stiftelse Pro Suecia, BrainHeart Music, Anders Bodin och Karl Otto Bonnier för stöd till konsertserien.

Konstakademiens intendent Elisabeth Alsheimer Evenstedt för stor generositet och gott samarbete.

Paolo Fazioli och Mats Öjefelt som lånar ut Konsertflygel F. 278 under Debussyfestivalen.

Indonesiska ambassaden och ambassadör Bagas Hapsoro för gott samarbete.

Festival Debussy 100 och Pianomusik på Konstakademien arrangeras med stöd av: Kulturrådet, Stockholms Stad, Längmanska kulturfonden och Helge Ax:son Johnsons stiftelse.

Framsidas bild: "Flower clouds" av Odilon Redon (1840-1916)

Bilden på sidan 24 och på baksidan är hämtade från konstprojektet *Piano As Art* av Penny Putnam and Shauna Holiman. www.pianoasart.com

Foto sid 2-3, Jakob Dahlström

Konserter och masterclasses äger rum på Konstakademien i Stockholm, Fredsgatan 12 (bredvid Rosenbad).

Instrument: Steingraeber & Söhne Concert Grand D-232

Pianotekniker: Tore Persson och Östen Häggmark

Programbokens texter:

David Wärn, Johan Sandback, Stefan Bojsten och artisterna själva

Ljudteknik/streaming: Leonardo Wehlander

Produktionsassistent: Olga Tomilina

Producenter: Stefan Bojsten & Johan Sandback

Aktuell information:

www.pianovisions.se

Nyhetsbrev via e-post:

www.pianovisions.se/nyhetsbrev

Följ Piano Visions:

www.facebook.com/pianovisions

www.instagram.com/piano_visions

www.pianovisions.se/youtube

Livestreaming & videoarkiv

Konserterna direktsänds genom streaming på internet:

www.pianovisions.se/direkt

Videoarkiv med material från tidigare konserter:

www.pianovisions.se/videoarkiv

Piano Visions

säsongen 2018/2019

Festival Debussy 100

28-30/9

Staffan Scheja

Söndag 21/10 kl. 15: Pianoafton i Boden

Alessandra Ammara

Lördag 17/11 kl. 16: Pianoafton i Flen

Söndag 18/11 kl. 16: Pianoafton på Konstakademien

Francisca Skoogh

Lördag 8/12 kl. 16: Pianoafton i Flen

Söndag 9/12 kl. 16: Pianoafton på Konstakademien

Måndag 10/12 kl. 10: Masterclass på Konstakademien

Staffan Scheja

Söndag 27/1 kl. 16: Pianoafton i Flen

Lördag 2/2 kl. 13: Masterclass på Konstakademien

Söndag 3/2 kl. 16: Pianoafton på Konstakademien

Melissa Jacobson-Velandia

Söndag 3/3 kl. 16: Pianoafton i Flen

Torsdag 7/3 kl. 19: Pianoafton i Boden

Söndag 10/3 kl. 16: Pianoafton på Konstakademien

Niklas Sivelöv

Lördag 13/4 kl. 13: Masterclass på Konstakademien

Söndag 14/4 kl. 16: Pianoafton på Konstakademien

www.pianovisions.se

